

عنوان مقاله:

بررسی تطبیقی انواع بینامتنیت ژنت با نظریه بلاغت اسلامی در شعر حافظ

محل انتشار:

مجله مطالعات زبانی و بلاغی، دوره 11، شماره 22 (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 28

نویسندگان:

Parvin Mashayekh - گروه زبان و ادبیات فارسی، واحد بوشهر، دانشگاه آزاد اسلامی، بوشهر، ایران

Seyyed Mahmoud Seyed Sadeghi - گروه زبان و ادبیات فارسی، واحد بوشهر، دانشگاه آزاد اسلامی، بوشهر، ایران (نویسنده مسئول)

Seyyed Jafar Hamidi - گروه زبان و ادبیات فارسی، واحد بوشهر، دانشگاه آزاد اسلامی، بوشهر، ایران

خلاصه مقاله:

میراث دینی، از مهم ترین عناصر شعری شاعران برای بیان احساسات درونی و اندیشه هایشان محسوب می شود؛ به گونه ای که در شعر خویش با کلام وحی، رابطه بینامتنی برقرار کرده اند. یکی از شاعرانی که عبارات و معانی قرآنی، از اصلی ترین دستمایه های هنری او محسوب می شود، حافظ است. در جستار پیش رو، با تکیه بر روش توصیفی-تحلیلی، به بررسی تطبیقی وجوه بینامتنی ژنت با نظریه بلاغت اسلامی در دیوان حافظ می پردازیم. بر این اساس، انواع بینامتنی آشکار عمدی، پنهان عمدی و ضمنی و وجوه تطبیقی آن ها در بلاغت اسلامی، از جمله تضمین، اشاره، حل و انتقال، تمثیل، ارسال المثل، اقتباس، عقد و تلمیح، در این اثر بررسی می شود. بررسی میزان استفاده از متون پیشین براساس نظریه ژنت و تطبیق آن ها با نظریه بلاغت اسلامی، از اهداف این پژوهش به شمار می رود. براساس پژوهش حاضر، بیشترین گونه بینامتنی، بینامتنیت ضمنی و در تطبیق با بلاغت اسلامی، از گونه تلمیح است. پس از آن، به ترتیب بینامتنیت پنهان عمدی، بیشترین فراوانی را دارد. خلاقیت شاعر در چگونگی به کار بردن متون پیشین و استفاده از عنصر بینامتنی و ایجاد پیوند بدیع و مبتکرانه بین متون پیشین و متن حاضر به شکل هنرمندانه، باعث جذب و اقناع مخاطب می شود.

کلمات کلیدی:

حافظ، بلاغت اسلامی، نظریه ژرار ژانت، بینامتنیت، قرآن

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/2075552>

